

Життя і його потреби

Олег Паламарчук

Ще один зайвий рот з'явився у родині Балабухів. Поніс батько дитину до хреста, а священику нічим заплатити. На щастя, трапилася по дорозі добра душа, зовсім незнайома жінка, вбрана, як черниця, і дала дукат на церкву.

Назвали сина Романом. Черниця на прощання пообіцяла батькам, що коли-небудь знайде провідати свого хрещеника.

Родина Балабухів — кріпаки. Важка доля випала Романові: з ранку до вечора гнути спину на панщині, а за найменшу провину — батоги, навіть виплакати нема перед ким.

Та все ж йому усміхнулося щастя: не забула про свого хрещеника жінка-черниця.

— Чого просиш, Романе? Чим можу — допоможу, адже я твоя хрещена мама.

— Волі хочу — і більшого щастя не треба! — звернувся до неї з проханням Роман.

Після недовгих клопотань жінка-черниця за сто дукатів таки викупила Романа з неволі.

— Ніхто тобі тепер не хазяїні! — сказала вона і зникла.

Як вільний птах, помандрував Роман світами. Багато земель обходив, а щастя собі не знайшов.

— На волі я, та самотньо мені, один, як палець, без пари, без вірної дружини і світ немилый, — скаржився на свою долю, коли вдруге йому випала нагода зустріти хрещену.

— Ну що ж, — посміхнулася черниця, — для тебе найліпшу дівчину причарую.

Ось і закінчилися мандри, осів Роман із молодого дружиною у скромному будиночку, в невеличкому містечку. А згодом пішли діти, з ними — і клопоти обсіли.

Коли з'явилася хрещена мати утретє, попросив достатків у неї Роман.

— Раз ти мій хрещеник, дам я тобі грошей, лише б щасливим був.

Зажив Роман добре, з роками зробився першим багатцем у місті, для більшої поважності ще й бороду відпустив. А радості справжньої не відчуває — старий уже став, нічого і не хочеться.

Не думав, не гадав, але ще раз побачив жінку-черницю.

— Пізнав смак щастя, Романе?

— Яке тепер щастя? — зітхнув хрещеник. — Старість, неміч... Волів би знову бути кріпаком-невільником, аби лиш повернулися молодість і сила.